

jeg saameget mindre finde mig opfordret til at fremkomme med et saadant Forslag, som jeg jo har seet, hvorledes man tidligere har været meget lidet tilbøjelig til at gaae ind paa at vedtage særegne Tillæg eller personlige Forhøitelser for Lønningen for enkelte Embedsmænd; man har jo netop i saa Henseende henvist til en Afgjørelse ved almindelige Lønningslove. Den ærede Rigsdagsmand maa derfor undskyldes, at jeg ikke med Hensyn til disse Mænd har fundet mig opfordret til at gaae den af ham antydede Vej, men derimod den, som fører til, at de idetmindste faae den Forøgelse, som der kan være Spørgsmaal om, givet paa den samme Maade, som for de Døttrige, igjennem de almindelige Lønningslove. Er det Tilfældet, at disse Love ikke kunne komme frem her i denne Session, er det vistnok meget beklageligt, men imidlertid er dette Noget, der kun uegentligt kan siges at være Ministeriets Skyld. Hvad nu det her omhandlede Endringsforslag angaaer, saa forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (J. A. Hansen) yttrede, at det var odiøst; maaffee jeg tager feil med Hensyn til Udtrykket, men vist er det, at han brugte et Udtryk, som gik ud paa, at der deri skulde ligge en særegen Gribfthed efter at skaffe Embedsmændene Lønningsforhøitelse. Det forekommer mig, at der ikke er allermindste Spor deraf, og navnlig synes jeg, at der fra Regjeringens Side er gaaet saa lidt gribf frem som muligt i saa Henseende, hvilket jo finder en Bestyrkelse deri, at en æret Rigsdagsmand (Winther) meente, at Regjeringen ikke havde sat sig stærkt nok i Bevægelse for nogle Embedsmænd; heller ikke troer jeg, at Sligt kan udledes af mine Dtringer. Hvorvel jeg altsaa ganske kan fralægge mig denne Bestyrdning, kan jeg dog ikke Andet end finde, at det vilde være ganske naturligt, naar man forøvrigt fra Udvalgets Side gaaer ind paa fra den særlige Undtagelsesbestemmelse, som findes i Udfættis § 3, at undtage nogle af de Embedsmænd, som ere omhandlede i Loven af 12te Januar 1858, da ogsaa at undtage en del Andre, navnlig saadanne, der aldeles ikke have modtaget nogen Forbedring i deres Stilling. — Der synes, forekommer det mig, at

være en naturlig Anledning til ogsaa at lade Loven blive anvendelig for det ikke synderligt store Antal Embedsmænd, som derefter bliver tilbage, og dette vilde aldeles ikke staae i nogen som helst Uoverensstemmelse med min Udtalelse om den Stilling, der i pecuniær Henseende i det Hele taget er givet Professorerne ved Universitetet. Jeg kan meget godt vedblivende give denne Erklæring om deres Stilling, saaledes som den nu er givet, og desuagtet finde, at der dog kunde være god Grund til, for det paaafølgende Finantsaar, at lade dem komme ind under den ved det foreliggende Lovforslag foreslaaede fordeeltigere Beregningsmaade; at Forøgelsen skulde løde op til noget meget Betydeligt, har man jo sikket sig imod ved at sætte et Maximum. — Det er ingenlunde Tilfældet, — jeg skulde da tage meget fejl, — at det skulde være mig, der har opfundet Sædprincippet; jeg maa oprigtig talt tilstaae, at jeg giver mig altfor lidt af med den Slags Opfindelser til, at jeg skulde have udfundet dette Princip; jeg skal ganske overlade Opfindelsen deraf saavel som Bygprincippet til Andre. Jeg har i sin Tid udtalt for Udvalget, og derfor kan jeg ogsaa udtale det her, at det er min Mening, at det ikke kommer saa nøie an paa Principet — jeg skal ikke gaae ind paa at bedømme det nuværende Princip's theoretiske Fortrinlighed — men at Hovedsagen er den, at der virkelig kommer en passende Godtgjørelse ud deraf for Embedsmændene. Jeg troer, at det for Embedsmændene er langt bedre at faae en nogenlunde rundelig Godtgjørelse, om det ogsaa skeer efter et i Theorien mindre rigtigt Princip, end ikke at faae Noget efter et særdeles godt theoretisk Princip. Jeg tilstaaer ganske ærligt, at det var den Betragtning, jeg dengang gik ud fra under Forhandlingerne i Udvalget, og jeg troer, at man ved Universitetet kan være ret vel tjent med, at jeg gjorde det. Nu troer jeg imidlertid, at det maa erkjendes, at den nuværende Beregning efter Blandingsforsprincippet har efter de forløbne Aars Erfaring vist ved Siden af sin gode Theori at have den uheldige praktiske Mangel, at det saa at sige slet ikke giver Noget af sig. Jeg behøver blot at bemærke, at selv de høieste Gager ikke derigjennem have kunnet drive det